

да си прави сапунъ, работитѣ му тръгнаха зле. Все пакъ никой не бѣше го чулъ да се оплаче, кое какъ той сварваше да свърже двата края, навиваше и харча, и работата си. И все тѣй чисти и бѣли като снѣгъ бѣха ржжавитѣ му, и все тѣй намираше време да си почива вънъ на пейката, като едно време.

Тѣй си стоеше дѣдо Руси и тая пролѣтъ. Стоеше си и си мислѣше, кое отъ всичко туй, що се приказва изъ село, може да бѣде истина и кое не. На женски приказки той не вѣрваше, но самъ бѣше забелязалъ, че всѣка сутринъ чорбаджиитѣ се събиратъ на черковното кафене и нѣщо загрижено си шепнатъ. Всѣка сутринъ субаштътъ Али излизаше предъ конака и съ часове наредъ гледаше ту горе по върховетѣ на планината, ту долу изъ калдъръменитѣ улици на селото. А въ туй време заптиетата седѣха по стълбата въ двора на конака намръщени, зли, държаха пушкитѣ си въ ржце и конетѣ имъ ги чакаха оседлани. Ставаше нѣщо, готвѣше се нѣщо, но де, отъ кого — това не знаеше дѣдо Руси. Не го знаеше, както се виждаше, и субаштътъ Али.

И друго бѣше забелязалъ дѣдо Руси. Подъ сжщата бѣла стена, подъ която си седѣше, бѣше обуцарското дюкянче на Милуша, сина му. Виждаше се да зѣе вратата и едно малко откряхнато прозорче, голѣмо колкото дупка. Отъ нѣкое време насамъ въ дюкянчето често бѣше започналъ да дохожда Пенко Додованяка. Какво търсѣше той при Милуша? Додованяка имаше десетина дечурлига, всички боси, кундури не му трѣбваха; бѣше развѣй-прахъ и по цѣли дни се скиташе изъ Балкана да търси имане. Сиромяхъ човѣкъ бѣше, имаше нужда отъ пари, но какво търсѣше той при Милуша?

Вечеръ при Милуша дохождаха пѣкъ млади хора. Дохождаха, насѣберѣха се дотолкозъ, че дюкянчето не можеше да ги побере, и тогава съ Милуша минатъ въ кжщи. Милушъ ги води, Милушъ имъ командува. Дѣдо Руси не виждаше нищо лошо въ това. „Млади хора сж, мислѣше си той, на единъ умъ сж, защо да не се събиратъ?“

Не че дѣдо Руси не знаеше съвсемъ какво се готви. И той бѣше подочуль нѣщо. Знаеше, че идатъ тежки дни, че се задава буря и то не каква да е буря, а хала — когато небето трещи и свѣтковици лжкатушатъ като че падатъ змейове; когато предъ облацитѣ хвърчатъ орли и ги водятъ. Тогава може да падне градъ като камъни и нищо здраво да не остане. Такава буря идѣше.